

Sygn. akt *XI Ka 230/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2015r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Bogusz - Patyra

Sędziowie SO Elżbieta Kowalska

SO Magdalena Kurczewska – Śmiech (spr.)

Protokolant p.o. prot. Wojciech Czajkowski

przy udziale Prokuratora Urszuli Komor

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2015r.

sprawy **D. W.**

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i innych

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie

z dnia 23 grudnia 2014r. sygn. akt *II K 829/11*

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 20 (dwadzieścia) złotych zwrotu poniesionych wydatków oraz 500 (pięćset) złotych opłaty.

XI Ka 230/15

UZASADNIENIE

D. W. został oskarżony o to, że w bliżej nieustalonym dniu między 1 a 14 grudnia 2009 r. w C. woj. (...), usiłował wprowadzić w błąd i doprowadzić (...) Bank SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - wypłaty mu kwoty 6.662,07 zł tytułem kredytu, który usiłował wyłudzić przedkładając podrobione zaświadczenie o swoim rzekomym zatrudnieniu i wysokości zarobków, zamierzonego celu jednak nie osiągnął, gdyż nie mogąc zweryfikować zaświadczenia o zarobkach bank odmówił przyznania kredytu,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

Wyrokiem z dnia 23 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Chełmie oskarżonego D. W. uznał za winnego tego, że w dniu 14 grudnia 2009 r. w C., woj. (...), usiłował doprowadzić (...) Bank SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem – wypłaty mu kwoty 6.662,07 zł tytułem kredytu, poprzez wprowadzenie w błąd kredytodawcy co do posiadanych możliwości płatniczych, przedkładając podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu w Zakładzie (...), zamierzonego celu jednak nie osiągnął z uwagi na odmowę przyznania kredytu, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. t. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk oraz art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności

oraz grzywnę w ilości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość każdej stawki w kwocie 20 (dwudziestu) złotych; na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu tytułem próby na okres 2 (dwóch) lat; zwolnił oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych w zakresie opłaty, wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Z wyrokiem tym nie zgodził się obrońca oskarżonego stawiając zaskarżonemu orzeczeniu następujące zarzuty:

1) naruszenia niżej wskazanych przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wadliwego rozstrzygnięcia:

a) art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez subiektywną i sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w sprawie skutkującą następującymi błędami w ustaleniach faktycznych:

- bezzasadne przyjęcie, iż praca oskarżonego „na czarno” miała charakter bliżej nieokreślonego zatrudnienia „dorywczego”, podczas gdy oskarżony był zatrudniony przez A. D. (1) na stałe i w pełnym wymiarze pracy za wynagrodzeniem po 60 zł dziennie, w okresie od października 2009 roku do marca 2010 roku;

- bezzasadne przyjęcie w ustaleniach wyroku, iż oskarżony ubiegając się o przyznanie kredytu zadeklarował miesięczne wynagrodzenie w kwocie 3200 złotych netto;

b) art. 5 § 2 kpk poprzez naruszenie zasady in dubio pro reo i bezzasadne przyjęcie mimo braku jednoznacznych dowodów, iż oskarżony ubiegając się o przyznanie kredytu zadeklarował wynagrodzenie w kwocie 3200 netto;

2) naruszenie następujących przepisów prawa materialnego:

a) art. 22 kp w zw. z art. 29 § 1 i 2 kpk poprzez brak zastosowania tych przepisów i bezzasadne przyjęcie, że nie zawarcie przez oskarżonego oraz świadka A. D. (1) umowy o pracę na piśmie spowodowało, podczas gdy prawidłowe zastosowanie tych przepisów w możliwym do ustalenia stanie faktycznym jednoznacznie wskazuje, że oskarżonego i D. łączył stosunek pracy;

b) art. 13 w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 297 kk poprzez wadliwą wykładnię tych przepisów i bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony wprowadził w błąd pokrzywdzonego, przedkładając podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu w zakładzie (...), podczas gdy owo zaświadczenie było prawdziwe w takim zakresie, w jakim przytaczało ono okoliczności zatrudnienia oskarżonego przez A. D. (1).

Mając na względzie tak postawione zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego D. W. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Chełmie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie, a charakter podniesionej w niej argumentacji powoduje, że posiada ona status oczywiście bezzasadnej.

Lektura treści zawartych w apelacji prowadzi do przekonania, iż jej autor kwestionuje przede wszystkim dokonaną przez Sąd I Instancji ocenę dowodów, a w następstwie poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne.

Należy przede wszystkim podkreślić, że wynikające z art.7 kpk prawo swobodnej oceny dowodów jest jedną z najistotniejszych prerogatyw sądu orzekającego, a zarzut obrazy tego przepisu może być skuteczny jedynie wtedy, gdy zostanie wykazane, że sąd oceniając dowody naruszy zasady logicznego rozumowania, bądź nie uwzględni przy ich ocenie wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Autor apelacji, poza zaprezentowaniem własnego poglądu w zakresie oceny materiału dowodowego, nie wskazuje tego rodzaju argumentów, które mogłyby doprowadzić do zakwestionowania prawidłowego stanowiska sądu, co przesądza o wyłącznie polemicznym charakterze wniesionego środka odwoławczego.

Odnosząc się do argumentacji sformułowanej we wniesionym środku odwoławczym należy wskazać na okoliczność w sprawie kluczową, której znaczenia skarżący zdaje się nie dostrzegać. Chodzi przede wszystkim o charakter zatrudnienia oskarżonego w firmie należącej do A. D. (1). Temu bowiem, że przedłożone zaświadczenie o zatrudnieniu nie spełniało kryteriów prawdziwości, świadczy już tylko treść samego zaświadczenia w zestawieniu z treścią wyjaśnień oskarżonego. Wynika z niego bowiem to, iż oskarżony miał być zatrudniony w charakterze kierowcy – mechanika, a tymczasem praca jaką w rzeczywistości wykonywał na rzecz A. D. miała zupełnie inny charakter. Sam oskarżony wyjaśnił, iż był pracownikiem fizycznym, pracował przy belarce (k. 93v). Biorąc pod uwagę już tylko ten argument na pełną aprobatę zasługuje stanowisko Sądu i instancji zgodnie z którym uznał on ten dokument za nie odzwierciedlający rzeczywistego stanu rzeczy, a tym samym poświadczający nieprawdę.

Co się zaś tyczy tego, czy doszło do nawiązania między oskarżonym a A. D. (1) stosunku pracy, do czego zastosowanie mają powoływane przepisy art. 22 kp oraz 29 § 1 i 2 kp, to tego rodzaju kwestia dla oceny odpowiedzialności oskarżonego za przypisany mu występki, ze względów, których mowa powyżej, posiada znaczenie drugorzędne. Sąd Okręgowy zauważa jedynie, iż z uwagi na treść wyjaśnień oskarżonego, który wprost stwierdził, iż nie podpisał umowy o pracę i nigdy się tego nie doczekał oraz fakt nieodprowadzania składek ubezpieczeniowych z tytułu tej umowy (vide: informacja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. – Inspektorat w C. – k. 132), tego rodzaju okoliczność, jaką jest brak zatrudnienia na podstawie umowy pracę, a zatrudnienie D. W. miało charakter pozaumowny i dorywczy, nie może zostać skutecznie zakwestionowana.

Wyżej przedstawiona argumentacja prowadzi do konstatacji, że stanowisko Sądu o tym, iż przedłożone zaświadczenie nie było rzetelne tak co do charakteru zatrudnienia, jak i w zakresie legalnego zatrudnienia było jak najbardziej uzasadnione. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego bezspornym jest więc to, że występując z inicjatywą wszczęcia procedury kredytowej i przedkładając w tym celu poświadczający nieprawdę dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu, oskarżony zrealizował znamiona zarzucanego mu czynu.

Co się zaś tyczy braku wskazania w zaświadczeniu kwoty zadeklarowanych zarobków, to kwestia ta, sama przez się, nie może prowadzić do ekskulpacji oskarżonego. Brak wskazania w zaświadczeniu kwoty miesięcznego wynagrodzenia nie dowodzi prawdziwości danych zawartych w zaświadczeniu, albowiem przeczą temu okoliczności, o których mowa powyżej.

Z całą stanowczością wskazać więc należy, iż pozyskany materiał dowodowy pozwolił na wyjaśnienie wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności, czego wprost dowodzi analiza zgromadzonych w sprawie dowodów. Sąd odwoławczy nie znalazł zatem podstaw do skutecznego sformułowania zarzutu obrazu przepisu art. 5 § 2 kpk. Zasada wyrażona w tym przepisie ma zresztą zastosowanie jedynie wówczas, gdy nie można było wyjaśnić występujących w sprawie wątpliwości. Żądane przez ten przepis wątpliwości muszą mieć obiektywne uwarunkowania i muszą być stwierdzone przez sąd sprawę rozstrzygający. Naruszenie wskazanej zasady jest możliwe bowiem tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa, a wobec niemożności ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Stanowczo stwierdzić trzeba, że tego rodzaju sytuacja nie wystąpiła w przedmiotowej sprawie, a zatem brak było podstaw do sformułowania zarzutu obrazu powołanego przepisu.

Sumując, w świetle przedstawionych wyżej uwag, odnoszących się do dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny zebranych w sprawie dowodów, a co za tym idzie do poczynienia prawidłowych zdaniem Sądu Okręgowego ustaleń faktycznych, apelacja obrońcy oskarżonego, kwestionująca ustalenia faktyczne oraz prawidłowość zastosowanej kwalifikacji prawnej, musiała zostać nieuwzględniona.

Z uwagi na kierunek wniesionego środka odwoławczego kontroli odwoławczej podległo również rozstrzygnięcie o karze. W opinii Sądu Okręgowego wymierzona oskarżonemu za czyn przypisany w wyroku kara pozbawienia wolności z zastosowaniem dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz grzywna są adekwatne do rangi czynu, jaki popełnił, a także jego okoliczności osobistych. Tak określona dolegliwość jest słuszna, wyważona i sprawiedliwa oraz właściwa z punktu widzenia zasad prewencji ogólnej i szczególnej. Uwzględnia, bowiem stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu przestępstwa przejawiającego się w charakterze naruszonego dobra prawnego, w sposobie, okolicznościach oraz pobudkach zachowania.

Mając zatem na uwadze podniesione okoliczności Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego.

Niezależnie od powyższego Sąd Okręgowy dostrzega z urzędu, iż zaskarżony wyrok w części dotyczącej opisu czynu przypisanego oskarżonemu nie odpowiada poczynionym ustaleniom faktycznym. W opisie czynu przypisanego Sąd Rejonowy przyjął, iż oskarżony przedłożył podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu, a tymczasem z prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych, których konkretyzację stanowi uzasadnienie zaskarżonego wyroku wynika, iż oskarżony posłużył się dokumentem poświadczającym nieprawdę.

Mając jednakże na względzie to, że wyrok zaskarżony został wyłącznie na korzyść oskarżonego, wobec treści art. 443 kpk nie było obecnie możliwym dokonanie zmian w tym zakresie, jako, że są to ustalenia mniej korzystne – wobec alternatywnie sformułowanych znamion przypisanego występku określonego w art. 297 § 1 kk.

Wobec braku uchybień z art. 439 i art. 440 kpk nie było podstaw do ingerencji ze strony sądu odwoławczego w treść zaskarżonego orzeczenia.

Rozstrzygnięcie o opłacie za II instancję oraz o wydatkach postępowania odwoławczego znajduje uzasadnienie w treści art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) i art. 636 § 1 kpk.

Elżbieta Kowalska Magdalena Kurczewska-Śmiech Ewa Bogusz-Patyra